

Sygnatura akt XVIII C 959/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Szmytke

Protokolant: Kacper Łuczak

po rozpoznaniu w dniu: 30 listopada 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa: **M. Z. (1)**

przeciwko: **(...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w Ł.**

o: zapłatę

1. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę: 90.000 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21.10.2016r. do dnia zapłaty.
2. Kosztami niniejszego procesu obciąża pozwaną w całości i na tej podstawie zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę: 4.500 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę: 5.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/-/K. Szmytke

Sygn. akt XVIII C 959/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 29 marca 2017 roku o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym powód M. Z. (1) wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej – (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kwoty 90.000,00zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 października 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy ubezpieczenia „Rodzina i odpowiedzialność” oraz (...) dodatkowego na wypadek zgonu ubezpieczonego” zawartych przez zmarłą małżonkę powoda – M. Z. (2). Dokumentem potwierdzającym zawarcie wyżej wymienionej umowy jest Certyfikat potwierdzający przyjęcie do ubezpieczenia (...)Rodzina i odpowiedzialność” w ramach Polisy nr (...). Zdarzeniem objętym ubezpieczeniem była między innymi śmierć ubezpieczonego, a uprawnionym do wypłaty należnego świadczenia był powód jako małżonek ubezpieczonej (k.2-9). Ponadto powód podniósł, iż powoływana przez pozwaną klauzula wskazana w Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia stanowi przykład klauzuli niedozwolonej, powołując przy tym treść klauzuli numer (...) wpisanej do Rejestru Klauzul Niedozwolonych na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie o sygnaturze (...), co z kolei implikuje stwierdzenie o braku możliwości wyłączenia odpowiedzialności pozwanej w sytuacji, gdy zgon nastąpił na skutek nieszczęśliwego wypadku komunikacyjnego, w przypadku popełnienia przez ubezpieczonego czynu zabronionego kwalifikowanego jako przestępstwo.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 19 maja 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt XVIII Nc 166/17, referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w P. nakazał pozwanej, aby w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty zapłaciła powodowi kwotę 90.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 października do dnia zapłaty oraz kwotę

4.742,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.125,00 zł tytułem czwartej części opłaty od pozwu, a także kwotę 3.600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu upominawczym oraz kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k.91).

Pismem z dnia 08 czerwca 2017 roku pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości (k.97-102).

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podniosła, iż powództwo nie powinno zostać uwzględnione, ponieważ pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą m. in. z tytułu zgonu ubezpieczającego na skutek nieszczęśliwego wypadku komunikacyjnego z wyłączeniem odpowiedzialności za zgon ubezpieczonego, który zaistniał w wyniku popełnienia lub usiłowania popełnienia czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo. Pozwana wskazała ponadto, że analiza okoliczności faktycznych związanych ze zgłoszonym zdarzeniem pozwoliła na ustalenie, iż po jej stronie nie występuje podstawa do przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej. Z uwagi zatem na fakt, że śmierć Ubezpieczonej nastąpiła na skutek popełnienia przez nią czynu zabronionego kwalifikowanego jako przestępstwo, w opinii pozwanej brak było podstaw do wypłaty świadczenia.

Odnosząc się do zarzutu powoda w zakresie posłużenia się przez pozwaną niedozwoloną klauzulą umowną, pozwana wskazała, iż powołana przez powoda Niedozwolona Klauzula Umowna numer (...) nie jest zbieżna w swojej treści ze stosowanymi przez nią postanowieniami Ogólnych Warunków Ubezpieczenia oraz Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Dodatkowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 marca 2013 roku pomiędzy ubezpiezoną, a zarazem małżonką powoda – M. Z. (2) a pozwaną (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. została zawarta umowa ubezpieczenia (...) i Odpowiedzialność w ramach polisy numer (...). Na mocy przedmiotowej umowy pozwana udzieliła ubezpieczonej ochrony ubezpieczeniowej począwszy od dnia 1 marca 2013 roku, suma ubezpieczenia wynosiła natomiast 15.000,00 zł. Zdarzeniem objętym ochroną ubezpieczeniową jest m. in. zgon ubezpieczonego w wyniku nieszczęśliwego wypadku komunikacyjnego. Wysokość świadczenia za wyżej wymienione zdarzenie wynosi 90.000,00 zł, a zatem 60 % sumy ubezpieczenia. Załącznik do zawartej umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Dodatkowego (dalej: OWUD) na wypadek zgonu ubezpieczonego, zgodnie z których treścią art. 5 pkt 4 (...) na (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności z tytułu ryzyk wynikających z umowy ubezpieczenia dodatkowego, gdy nieszczęśliwy wypadek powstał w wyniku popełnienia lub usiłowania popełnienia przez Ubezpieczonego czynu zabronionego kwalifikowanego jako przestępstwo”. W treści art. 6 ust. 1 OWD wskazano natomiast, iż „Świadczenie z tytułu zgonu Ubezpieczonego wskutek nieszczęśliwego wypadku komunikacyjnego lub jego następstw wypłacane jest Uprawnionemu”, definiowanemu jako „osoba fizyczna, osoba prawna lub inny podmiot, wyznaczony przez Ubezpieczonego, któremu w przypadku zgonu Ubezpieczonego, (...) na (...) S.A. wypłaci należne świadczenie” (art. 1 ust. 10, k. 15).

Dowód: certyfikat potwierdzający przyjęcie do ubezpieczenia (...) i Odpowiedzialność w ramach polisy numer (...) (k.13); Ogólne Warunki Ubezpieczenia – Pracownicze (...) -3; Ogólne Warunki Ubezpieczenia Dodatkowego na wypadek zgonu Ubezpieczonego lub poniesionego przez niego uszczerbku na zdrowiu w wyniku nieszczęśliwego wypadku lub jego następstw zgodnie z ustawą o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (k.14-62).

W dniu 20 czerwca 2016 roku ubezpieczona M. Z. (2), kierująca pojazdem C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poniosła śmierć wskutek obrażeń ciała doznanych podczas wypadku komunikacyjnego w miejscowości G. (gmina K.). Postępowanie karne prowadzone w sprawie wypadku drogowego zostało umorzone postanowieniem z dnia 22 września 2016 roku wydanym w sprawie RSD 59/16 przez Komisariat Policji w K., zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szubinie G. P. w dniu 27 września 2017 roku na podstawie art. 17§1 pkt 5 k.p.k.

Dowód: postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 22 września 2016 roku wydane w sprawie RSD 59/16 przez Komisariat Policji w K., zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szubinie G. P. w dniu 27 września

2017 roku (k. 63-64); dokumenty znajdujące się w aktach sprawy PR 1 Ds. 377.2016: notatki urzędowe z dnia 20 czerwca 2016 roku (k.1-3).

Powód zgłosił swoje roszczenia pozwanej oraz wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania zgodnie z zawartą przez jego małżonkę umowę ubezpieczenia. Decyzją z dnia 20 października 2016 roku pozwana odmówiła wypłaty świadczenia powołując się na treść art. 2 ust. 7 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, zgodnie z którym (...) na (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności za zgon Ubezpieczonego, który zaistniał w wyniku popełnienia lub usiłowania popełnienia przez Ubezpieczonego czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo”. Z uwagi zatem na fakt, iż w opinii pozwanej, śmierć ubezpieczonej nastąpiła na skutek popełnienia przez nią czynu zabronionego kwalifikowanego jako przestępstwo, brak jest podstaw do wypłaty świadczenia (k. 65-66). Pismem z dnia 04 listopada powód wniósł reklamację na decyzję ubezpieczyciela uzasadniając swoje stanowisko faktem, iż powołana przez pozwaną klauzula stanowi klauzulę niedozwoloną, podobną do klauzuli wskazanej w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w W. z dnia 15 lutego 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt (...) (k.67-82).

W odpowiedzi na reklamację powoda, pozwana pismem z dnia 24 listopada 2016 roku poinformowała, iż dokonała szczegółowej analizy dokumentacji pod kątem zgłaszanych roszczeń. Podtrzymane zostały twierdzenia powołane w decyzji z dnia 20 października 2016 roku. Pozwana wyjaśniła ponadto, iż fakt popełnienia czynu zabronionego wynika z postanowienia Komisariatu Policji w K., na podstawie którego ubezpieczona została wskazana jako sprawca zdarzenia z dnia 20 czerwca 2016 roku i której przypisano czyn z art. 177 §2 k.k. (k. 83-84). W dniu 4 stycznia 2017 roku powód zwrócił się do pozwanej o ustosunkowanie się do reklamacji zgodnie z przepisami ustawy o rozpatrywaniu reklamacji, wnosząc o ponowne ustosunkowanie się do złożonego pisma (k. 85-86). Pismem z dnia 31 stycznia 2017 roku pozwana raz jeszcze podtrzymała dotychczasowe twierdzenia.

W ustosunkowaniu do powołanej klauzuli pozwana uznała, że nie jest ona zbieżna w swojej treści z postanowieniami OWU oraz OWD (k. 87-88).

Dowód: decyzja z dnia 20 października 2016 roku (k. 65-66); pismo pełnomocnika Uprawnionego z dnia 4 listopada 2016 roku – odwołanie od decyzji (k. 67-82); pismo pozwanej z dnia 24 listopada 2016 roku (k. 83-84); wiadomość mailowa powoda z dnia 4 stycznia 2017 roku (k. 85-86); pismo pozwanej z dnia 31 stycznia 2017 roku (k. 87-88).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów.

Pozwany nie kwestionował prawdziwości i autentyczności prowadzonych przez powoda dokumentów, ani okoliczności, które z nich wynikały. Sąd zaś nie znalazł podstaw, aby ich moc podważać z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zważył, co następuje:

Powód w niniejszej sprawie dochodził roszczenia wynikającego z zawartej przez ubezpieczoną umowy ubezpieczenia, co zostało wykazane Certyfikatem potwierdzającym przyjęcie do ubezpieczenia (...) i Odpowiedzialność w ramach polisy numer (...). Pozwana w niniejszej sprawie nie kwestionowała faktu zawarcia umowy z Ubezpieczoną jak również okoliczności, że powód, jako mąż ubezpieczonej, jest osobą uprawnioną do dochodzenia roszczeń z tytułu umowy zawartej przez ubezpieczoną. Bezsporne było także zaistnienie wypadku drogowego w dniu 20 czerwca 2016 roku, wskutek którego ubezpieczona poniosła śmierć. Okoliczności te zostały zresztą wykazane przez powoda dokumentami, których prawdziwości pozwana nie kwestionowała.

Pozwana podnosiła natomiast, iż klauzula wskazana w OWND o treści: (...) na (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności za zgon Ubezpieczonego, który zaistniał w wyniku popełnienia lub usiłowania popełnienia przez Ubezpieczonego czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo” nie stanowi klauzuli niedozwolonej podobnej do klauzuli numer (...) wpisanej do Rejestru Klauzul Niedozwolonych. Pozwana podnosiła ponadto, iż istotę sporu w niniejszej sprawie stanowi okoliczność popełnienia przez ubezpieczoną czynu zabronionego, co z kolei miałyby implikować tezę o wyłączeniu odpowiedzialności pozwanej i braku obowiązku wypłaty przez nią świadczenia.

Przed przejściem do zasadniczych rozważań w pierwszej kolejności należy podkreślić,

że bezzasadny okazał się zarzut pozwanej, zgodnie z którym, nie ponosi ona odpowiedzialności za zgon ubezpieczonego, który zaistniał w wyniku popełnienia lub usiłowania popełnienia przez ubezpieczonego czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo, gdyż zgodnie z przedstawioną dokumentacją, śmierć ubezpieczonej nastąpiła na skutek popełnienia przez nią czynu zabronionego kwalifikowanego jako przestępstwo. Istoty sporu w niniejszej sprawie nie stanowiło bowiem ustalenie, z czyjej winy doszło do zaistnienia wypadku w dniu 20 czerwca 2016 roku.

Na marginesie warto wskazać, że nie można zaaprobować twierdzeń pozwanej, iż postanowienie o umorzeniu śledztwa wydane w sprawie RSD 59/16 przez Komisariat Policji w K., zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szubinie G. P. w dniu 27 września 2017 roku przesądza o winie ubezpieczonej. Sąd cywilny byłby związany wyłącznie ustaleniami prawomocnego skazującego wyroku wydanego w postępowaniu karnym, co wynika bezpośrednio z dyspozycji normy wynikającej z przepisu art. 11 k.p.c., zgodnie z którym „Ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną”. Zgodzić należy się z ugruntowanym poglądem judykatury, zgodnie z którym postanowienie o umorzeniu śledztwa „ma tylko to znaczenie, że pozwany nie popełnił przestępstwa. Nie może jednak samo przez się przesądzać kwestii odpowiedzialności cywilnej pozwanego za powstałą szkodę” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1970 roku, sygn. I PR 387/69, Legalis). Tym bardziej zatem nie znajduje jakichkolwiek podstaw stanowisko strony pozwanej, iż postanowienie o umorzeniu śledztwa dowodzi, iż ubezpieczona popełniła przestępstwo stypizowane w przepisie art. 177§2 k.k. Okoliczność wskazywana przez pozwaną nie ma jednak wpływu na istnienie jej odpowiedzialności na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia. Z tego powodu Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego TU o przeprowadzenie dowodu

z opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych, zgłoszony przez stronę pozwaną na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 20 czerwca 2016 roku, a także przyczyn zaistnienia wypadku drogowego.

Zagadnieniem koniecznym do rozstrzygnięcia, stanowiącym zarazem istotę sprawy, stanowił fakt, czy w niniejszej sprawie pozwana zastosowała klauzulę niedozwoloną, na podstawie której miałaby możliwość odmowy wypłaty świadczenia.

Zgodnie z dyspozycją normy wnikającej z przepisu art. 385¹ k.c. § 1. Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że kwestionowane przez powoda postanowienie umowy nie zostało ustalone

z ubezpieczoną indywidualnie. Z treści przepisu art. 385¹ § 3 k.c. wynika, iż „Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta”. Okoliczność nie uzgodnienia indywidualnego postanowień umowy nie została przy tym zakwestionowana przez pozwaną w toku niniejszego postępowania.

Zgodzić należy się z twierdzeniami powoda, iż klauzula zawarta w Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia stanowi klauzulę niedozwoloną, która jest sprzeczna z dobrymi obyczajami a nadto rażąco narusza interes konsumenta. Przy czym oba wskazane warunki muszą zostać spełnione kumulatywnie. Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny „istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka, wskutek czego sprzeczne z nimi są działania wykorzystujące m.in. niewiedzę, brak doświadczenia drugiej strony, naruszanie zasady równorzędności stron” (vide: Komentarz do art. 385¹k.c. red. Gniewek 2017, wyd.8/Zagrobelny, Legalis). Przez rażące naruszenie interesów konsumenta należy przy tym rozumieć „oprócz interesu ekonomicznego także kwestie związane z niewygoda organizacyjną, mitręgą czy stratą czasu” (vide: Ibidem).

Z treści przedmiotowej klauzuli wynika, iż pozwana przyznała sobie prawo arbitralnego ustalania w stosunku do ubezpieczonego sprawstwa określonego czynu na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przygotowawczym i wyłączenie, wyłącznie na tej podstawie, swojej odpowiedzialności wynikającej z zawartej umowy ubezpieczenia, bez wydania prawomocnego wyroku karnego.

Warto w tym miejscu przytoczyć treść klauzuli stosowanej przez pozwaną w zestawieniu z klauzulą numer (...) wpisaną do Rejestru Klauzul Niedozwolonych na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie o sygnaturze (...), powołaną przez powoda.

- Treść klauzuli stosowanej przez pozwaną:

(...) na (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności z tytułu ryzyk wynikających z umowy ubezpieczenia dodatkowego, gdy nieszczęśliwy wypadek powstał w wyniku popełnienia lub usiłowania popełnienia przez Ubezpieczonego czynu zabronionego kwalifikowanego jako przestępstwo”

- Treść klauzuli numer (...):

„Ubezpieczyciel nie wypłaci świadczenia z tytułu zgonu ubezpieczonego wskutek nieszczęśliwego wypadku w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, jeżeli zgon Ubezpieczonego wskutek nieszczęśliwego wypadku w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym zaistniał bezpośrednio lub pośrednio w następstwie: - (...) popełnienia przez Ubezpieczonego czynu zabronionego pod groźbą kary, kwalifikowanego jako przestępstwo z winy umyślnej, co wykazano w toku postępowania przygotowawczego (o ile na skutek śmierci Ubezpieczonego nie wydano w stosunku do niego prawomocnego orzeczenia sądu), - (...) nieuzasadnionego nieskorzystania z porady lekarskiej, nieprzestrzegania zaleceń lekarza bądź niezleconego przez lekarza użycia leków lub narkotyków przez Ubezpieczonego, (...)”.

We wskazanym powyżej orzeczeniu Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów klauzula dotyczyła popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary, kwalifikowanego jako przestępstwo z winy umyślnej.

Pozwana w treści Ogólnych Warunków Ubezpieczenia dokonała rozszerzenia zakresu powyższej klauzuli, wyłączając swoją odpowiedzialność w przypadku zaistnienia czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo, nie warunkując tej okoliczności umyślnością. Zatem w tym przypadku należałoby uznać, że odpowiedzialność ta zostałaby wyłączona zarówno w przypadku popełnienia czynu zabronionego z winy umyślnej jak i nieumyślnej. Pozwana uzasadniając swoje stanowisko sama wskazała, że z treści powołanego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie wynika m. in., że „Należy mieć na uwadze, że w toku postępowania przygotowawczego nie następuje wykazanie popełnienia przez określoną osobę czynu zabronionego a jedynie uprawdopodobnienie popełnienia przez nią takiego czynu” (k.101), wywodząc jednak z tego faktu błędną tezę o braku zbieżności powołanej klauzuli

z klauzulą stosowaną przez pozwaną oraz konkludując w dalszej części sprzeciwu, iż fakt popełnienia czynu zabronionego wynikał z postanowienia o umorzeniu śledztwa (k.101).

Za trafną należy uznać argumentację powoda, iż przyznanie ubezpieczycielowi prawa do arbitralnego rozstrzygnięcia o winie ubezpieczonego na podstawie ustaleń dokonywanych w toku postępowania karnego byłoby sprzeczne z zasadą domniemania niewinności wyrażoną w art. 42 ustawy zasadniczej, zgodnie z którym „Każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu”, a także w art. 5 § 1 k.p.k. Sąd w pełni podziela przy tym argumentację przytoczoną przez powoda za treścią uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 lutego 2011 roku, zgodnie z którą: „okoliczność popełnienia przez poszkodowanego czynu kwalifikowanego jako przestępstwo z winy umyślnej może zostać ostatecznie wykazana dopiero przez Sąd (...) w toku postępowania przygotowawczego nie następuje wykazanie popełnienia przez określoną osobę czynu zabronionego a jedynie uprawdopodobnienie popełnienia przez nią takiego czynu. Wykazanie, czyli udowodnienie zarówno sprawstwa, jak i winy następuje dopiero na etapie postępowania sądowego. Wniosek taki należy wyprowadzić m.in. z art. 313 Kodeksu postępowania karnego,

w którym mowa o przedstawieniu zarzutów, gdy istnieje podejrzenie, że czyn popełniła dana osoba i z art. 332 k.k., w którym mowa, że w akcie oskarżenia należy wskazać zarzucany oskarżonemu czyn” (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 lutego 2011r., sygn. akt (...)).

Konkludując należy uznać, że klauzula stosowana przez pozwaną, sprowadzająca się w konsekwencji do przyznania pozwanej jednostronnego i wyłącznego prawa do decydowania o winie ubezpieczonego stanowi klauzulę abuzywną zgodnie z przepisem art. 385¹ k.p.c. z uwagi na kumulatywne zaistnienie przesłanki kształtowania jego praw i obowiązków w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami a także rażącego naruszenia jego interesów. Konsekwencją uznania klauzuli za abuzywną stanowi natomiast niezwiązanie strony tym postanowieniem, przy jednoczesnym związaniu umową w pozostałym zakresie (art. 385¹ § 1 k.c.).

Mając na względzie powyższe okoliczności należy wskazać, że zgodnie z treścią zawartej umowy ubezpieczenia, pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą m. in. z tytułu zgonu ubezpieczonego w wyniku nieszczęśliwego wypadku komunikacyjnego. Wysokość świadczenia za wyżej wymienione zdarzenie wynosi 90.000,00 zł, a zatem 60 % sumy ubezpieczenia wynoszącej 15.000,00 zł. W treści art. 6 ust. 1 OWD wskazano natomiast, iż „Świadczenie z tytułu zgonu Ubezpieczonego wskutek nieszczęśliwego wypadku komunikacyjnego lub jego następstw wypłacane jest Uprawnionemu”, definiowanemu jako „osoba fizyczna, osoba prawna lub inny podmiot, wyznaczony przez Ubezpieczonego, któremu w przypadku zgonu Ubezpieczonego, (...) na (...) S.A. wypłaci należne świadczenie” (art. 1 ust. 10, k. 15). Powyższe implikuje zatem stwierdzenie, iż powód jako mąż ubezpieczonej jest uprawnionym w rozumieniu zapisów umowy zawartej pomiędzy ubezpieczoną a pozwaną, a zatem przysługuje mu prawo dochodzenia roszczenia objętego niniejszym postępowaniem.

Uwzględniając wszystkie poczynione uwagi trzeba wskazać, że powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości, a tym samym w pkt. 1 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 90.000,00 zł liczonymi od dnia 21 października 2016 roku do dnia zapłaty – tj. zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w pkt. 2 wyroku. Na koszty należne powodowi od pozwanej złożyły się: kwota 4.500 zł stanowiąca zwrot kosztów sądowych oraz kwota 5.417,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika obliczona zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

/-/ K. Szmytke